

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/214/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112220073
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112220073.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5 proti žalovanej: F. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 7, o zaplatenie sumy 1 495,26 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 20. 09. 2013, č. k. 11C/397/2012-114 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

Vedľajšiemu účastníkovi sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia vo výške 95,02 Eur a žalobca je p o v i n ň y ju zaplatiť JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 189,82 Eur.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 08. 12. 2004 uzatvorená zmluva o vydaní a používaní bankovej platobnej karty. Žalovaná si svoj záväzok vyplývajúci zo zmluvy neplnila, a preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28. 07. 2008 zmluvu vypovedal s účinnosťou ku dňu 05. 08. 2008. Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty ako štandardná typová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôže odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak

zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V súvislosti s premlčaním je nepochybné, že pre spotrebiteľa ako dlžníka je výhodnejšia právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku upravujúca kratšiu trojročnú premlčaciu dobu na rozdiel od dlhšej štvorročnej premlčacej doby stanovenej v Obchodnom zákonníku.

Po postúpení spornej pohľadávky na žalobcu žalobca dňa 15. 06. 2011 uzatvoril so žalovanou písomnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. V dôsledku vznesenia námietky premlčania zo strany žalovanej a vedľajšieho účastníka bolo potrebné vyrovnať sa s otázkou platnosti uznania dlhu v dohode zo dňa 15. 06. 2011. Posúdenie platnosti uznania dlhu sa musí vyhodnotiť v kontexte s princípom ochrany spotrebiteľa, ktorý je v spotrebiteľských právnych vzťahoch prioritný. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že zásada „práva patria bdelym“, prípadne „neznalosť zákona neospravedlňuje“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany práv spotrebiteľa.

Žalovaná jasne a bez pochyb uviedla, že jej vôľou nebolo uznať dlh, ale uzatvoriť len dohodu o splátkach. Tomuto tvrdeniu nebol dôvod neveriť, nakoľko to nespochybnil ani samotný žalobca. Pre nedostatok vážnosti vôle zo strany žalovanej uznať dlh je takýto právny úkon podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný.

Princíp ochrany práv spotrebiteľa zahŕňa v sebe aj potrebu informovania spotrebiteľa o podstate a právnych dôsledkoch uznania dlhu. Spotrebiteľ pri uznaní dlhu musí byť informovaný o tom, že premlčacia doba sa predlžuje na 10 rokov a že dochádza i k posunutiu začiatku jej plynutia. Len veľmi ťažko možno predpokladať, aby po takomto poskytnutí informácií spotrebiteľ mal záujem na uznaní dlhu. Do úvahy tak prichádza aj neplatnosť dohody o uznaní dlhu pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Okrem toho konanie žalobcu má prvky nekalej obchodnej praktiky a konania v rozpore s dobrými mravmi. Podľa ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia dohody predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, čo je zrejmé z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia dohody.

Podľa ust. § 7 ods. 2 tohto právneho predpisu, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak:

- a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
- b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. r), u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia dohody).

Žalovaná ak chcela splátky musela podpísať celý formulár obsahujúci aj uznanie dlhu, pričom netušila význam toho, čo podpisuje. Vychádzajúc potom z podstaty práva na ochranu spotrebiteľa, ktoré je založené na tom, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti alebo neznalosti nie je schopný konkurovať

vyškoleným a skúseným profesionálom znalým práva, nemožno spôsobu, ktorý zvolil žalobca poskytnúť právnu ochranu. Zo strany žalobcu nejde o aplikáciu právnej normy spôsobom prinášajúcim výhodu právnou normou predpokladaným spôsobom, ale o ľstivé zneužitie neznalosti dlžníkov a ich strachu pred prípadným súdnym a následným exekučným konaním. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov pritom nesmie podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Ďalší dôvod neplatnosti uznania dlhu možno vyvodit' i z ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Normy spotrebiteľského práva sa aplikujú nielen na základnú spotrebiteľskú zmluvu, ale aj na všetky ďalšie súvisiace právne úkony, teda nepochybne aj na sporné uznanie dlhu. Podpísaním uznania dlhu si spotrebiteľ výrazne zhoršuje svoje postavenie, čo v zmysle ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobuje jeho neplatnosť.

Pri prijatí záveru o neplatnosti dohody o uznaní dlhu je nárok uplatnený žalobcom premlčaný. Premlčacia doba totiž začala plynúť dňa 05. 08. 2008 a uplynula dňa 05. 08. 2011. Žaloba vo veci bola podaná na súde až dňa 02. 07. 2012. S prihliadnutím na dôvodne vznesenú námietku premlčania preto súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol.

Výrok o trovách odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby jeho žalobe bolo vyhovené. Alternatívne požadoval rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že vec nebola správne právne posúdená. Obsahom dohody podpísanou žalovanou dňa 15. 06. 2011 bolo uznanie dlhu. Právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stala právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba priamo zo zákona. Na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Záväzok, ktorý žalovaná uznala v čase podpisu dohody premlčaný nebol. Podľa odôvodnenia rozsudku premlčacia doba uplynula dňa 05. 08. 2011 a k podpisu dohody došlo dňa 15. 06. 2011. Žalovaná tým, že podpísala dohodu prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jej záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím si môže v budúcnosti zlepšiť svoje postavenie pri žiadosti o úver. Dohoda neobsahuje žiadne zložité, ani zavádzajúce právne formulácie. Jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaná nemala možnosť oboznámiť. Okrem toho dohodu podpisovala vo svojom bydlisku. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, prečo postup žalobcu pri uzatváraní dohody bol považovaný za nekalú obchodnú praktiku. Z jednoznačného dôkazu predloženého žalobcom vyplýva, že žalovaná sa dohodla s veriteľom na splátkach a zároveň uznala svoj záväzok voči žalobcovi. Nesprávnym hodnotením listinných dôkazov došlo k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu. Žalovaná po tom, čo sa oboznámila s obsahom dohody svojím podpisom uznala existujúci záväzok a vyjadrila vedomosť s premlčaním pohľadávky.

Čo sa týka trov konania priznaných vedľajšiemu účastníkovi zdôraznil skutočnosť, podľa ktorej vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. K vstupu do množstva konaní zo strany vedľajšieho účastníka dochádza bez ohľadu na stav konania a vôľu spotrebiteľa a to oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania vedľajší účastník nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je preto nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Odvolačný súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

V prejednávanej veci právnym titulom uplatneného nároku je dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uzatvorená so žalovanou dňa 15. 06. 2011. Z obsahového hľadiska termínu uznanie záväzku bez akýchkoľvek pochybností zodpovedá termín uznanie dlhu. Uznanie dlhu je právnym inštitútom upraveným v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny dôsledok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka bolo do tohto právneho predpisu zavedené až novelou uskutočnenou zákonom č. 509/1991 Zb., účinnou od 01.01.1992. Do 31.12.1991 účinný Občiansky zákonník podmienky uznania premlčaného dlhu vôbec neupravoval a teda neprevzal právnú úpravu uznania premlčaného dlhu opierajúcu sa o ustanovenie § 297 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb.

Ak uznanie premlčaného dlhu do 31.12.1991 nebolo viazané na vedomosť dlžníka o premlčaní, z ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nijako nevyplývalo, aby nebolo možné uznať už premlčaný dlh (R 51/1968).

V dôsledku zmeny právnej úpravy uznania premlčaného dlhu po 01.01.1992, právne následky viažuce sa na možnosť počítania 10-ročnej premlčacej doby pri právach písomne uznaných čo do dôvodu a výšky (§ 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka) sú závislé od toho, či dlžník o premlčaní vedel alebo nie. Uznanie premlčaného práva zakladá právne dôsledky uvedené v ustanovení § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka len vtedy, ak dlžník o premlčaní vedel (§ 558 posledná veta Občianskeho zákonníka). Ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napr. že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie akékoľvek právne účinky.

Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemôže spochybniť ani tvrdenie žalobcu, podľa ktorého v čase podpisu dohody dlh žalovanej ešte premlčaný nebol. Uznanie dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka predstavuje jednostranný úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Predložená dohoda takýto charakter jednostranného právneho úkonu nemá, nakoľko bola vopred pripravená žalobcom a predložená žalovanej na podpis na jednotnom predtlačenom formulári obsahujúcom okrem dohody o uznaní záväzku aj dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach a rozhodcovskú doložku. Z dohody nie je zrejmé, aby žalovanej boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená uznanie dlhu. Podpisom takejto dohody pritom bez akýchkoľvek pochybností dochádza k predĺženiu pôvodnej 3-ročnej premlčacej doby upravenej v ust. § 101 Občianskeho zákonníka na 10-ročnú premlčaciu dobu uvedenú v ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to evidentne bez objektívnej vedomosti žalovanej ako spotrebiteľa o zmene tohto právneho režimu premlčania dlhu, pričom táto zmena je zjavne v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Zákaz zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľa priamo vyplýva z ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak žalobca ničím nepreukázal, aby žalovanej poskytol základné informácie o dôsledkoch uznania dlhu, uznanie dlhu nemohlo vyvolať právne dôsledky predpokladané ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočívajúce v začatí plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby. Pre premlčanie tak platila všeobecná 3-ročná premlčacia doba opierajúca sa o ust. § 101 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, či dlh v čase uznania záväzku premlčaný bol alebo nie. Postup žalobcu, ktorý bez riadneho vysvetlenia dôsledkov uznania dlhu predložil žalovanej na podpis dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku treba vyhodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku opierajúcu sa

o ust. § 7 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Pod odbornou starostlivosťou ust. § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa je využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa).

Pokiaľ ide o princíp, podľa ktorého neznalosť zákona neospravedlňuje, rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov akými sú ustanovenia o premlčaní zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

Keďže žaloba bola podaná až po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, súd prvého stupňa správne postupoval, ak po vznesení námietky premlčania nárok uplatnený žalobcom zamietol podľa ust. § 100 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Vo veci sa nedá stotožniť ani s argumentáciou o nadbytočnosti, účelovosti a nehospodárnosti právneho zastupovania vedľajšieho účastníka len preto, lebo vedľajší účastník je inštitúciou zriadenou na ochranu spotrebiteľa. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zjavné z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p..

Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pritom nevylučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z toho dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom.

Právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi je pritom základným ústavným právom upraveným v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. Právnu pomoc advokáti poskytujú za odmenu, a preto je na mieste, aby v prípade, ak vzniknú zákonné predpoklady pre priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, táto náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi aj bola priznaná. V opačnom prípade by ústavné právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc pôsobilo odradzujúco, nakoľko všetky trovy s tým spojené by musel znášať zo svojich prostriedkov.

Pre posúdenie možnosti priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nie je smerodajné, že vedľajší účastník v čase vstupu do konania o spore nemal žiadnu vedomosť. O predmete sporu sa vedľajší účastník mohol dozvedieť až z obsahu žaloby a jej príloh, pričom tieto listiny mu mohli byť doručené až po tom, čo vstúpil do konania ako vedľajší účastník. Žaloba s prílohami sa totiž podľa ustanovenia § 114 ods. 2 O.s.p. mohla doručiť len žalovanej, resp. vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej. Rovnako nevedomosť žalovanej o vstupe vedľajšieho účastníka do konania nie je dôvodom

pre nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Ustanovenie § 93 ods. 3 veta prvá O.s.p. umožňuje vedľajšiemu účastníkovi vstúpiť do konania i z vlastného podnetu.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a z tohto titulu úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 95,02 Eur. Tieto trovy pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za jeden úkon právnej služby (spísanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 13. 11. 2013) vo výške 71,37 Eur (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov), z režijného paušálu za úkon vykonaný v roku 2013 vo výške 7,81 Eur a zo sumy 15,84 Eur tvoriacej 20 % DPH. Čo sa týka žalovanej, tejto ako úspešnej účastníčke náhrada trov odvolacieho konania priznaná byť nemohla, nakoľko v súvislosti s odvolacím konaním jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.